

Jes Lunde (SF):

Jeg tror ikke, hr. Peter Brixtofte helt har fulgt med i den debat, vi har haft i Tinget i dag om arbejdsløshed. Det, jeg bad om, var ikke en repetition af de langsigtede mål, som jeg godt ved at regeringen har om, at om utrolig mange år kan man gøre et eller andet godt for de arbejdsløse. Det, jeg spurgte til, var indsatsen i 1992, ligesom jeg gjorde over for den konservative ordfører: Hvad er Venstres ambitionsniveau for 1992? De Konservatives er en nedbringelse af arbejdsløsheden på 10.000 ud af de 300.000, der er arbejdsløse. S og SF siger 50.000. Hvad siger Venstre egentlig? Hvad er deres ambitionsniveau? Også i hr. Peter Brixtoftes tale var der mange ord om, at arbejdsløsheden var et meget stort problem, og at vi skulle have løst det hurtigt, så hvad er Venstres ambitionsniveau for 1992?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Når jeg før kom med en venlig bemærkning til hr. Peter Brixtofte i anledning af hans ordførelse og navnlig kvitterede for udtalelserne om borgernes rettigheder, skal det selvfølgelig ikke opfattes sådan, at jeg ikke mener, at der er et meget stort skel mellem Venstres og Socialdemokratiets synspunkter. Det kommer tydeligt frem på to områder. Det ene område er det, der har at gøre med årsagerne til arbejdsløsheden, hvor hr. Peter Brixtofte ligesom udenrigsministeren på Venstres landsmøde nærmest har den opfattelse, at en af de allervæsentligste forklaringer på det store ledighedstal er, at dagpengesatserne er så store, at folk ikke er motiveret for at søge arbejde.

Jeg sagde allerede i mit første indlæg i dag, at de fleste virksomhedsledere kan berette om, hvordan de får i hundredvis af ansøgninger til hver eneste ledige stilling; kendsgerningen i Danmark er faktisk, at for masser af mennesker ligger den erstatning, man får via dagpengene, kun på omkring 60 pct., og derfor er det selvfølgelig et af de holdnings spørgsmål, hvor vi er klart uenige.

Også hele synet på, hvad der skal gøres for at få arbejdsløsheden ned, er vi uenige om.

Det andet punkt, hvorpå vi er uenige, er spørgsmålet om, hvorvidt det virkelig ville være godt, hvis vi fik en række patientbetalte sy-

gehuse og patientbetalte plejehjem. Vi har private sygehuse i Danmark, og dér gøres et godt stykke arbejde. Det, der er hr. Peter Brixtoftes idé, er, at man skal kunne klare ventelisterne i det offentlige sygehussystem – altså det, der står åbent for os alle sammen, og som vi alle sammen har betalt til over skattebilletten – ved at sætte vores lid til de patientbetalte sygehuse eller de patientbetalte plejehjem. Den tankegang er fremmed for en dansk mentalitet, og jeg tror ikke, det er noget klogt forslag.

Må jeg i øvrigt minde om, når vi taler om patientbetalte sygehuse, at vi foreløbig har haft to. Det ene er bukket under og gået fallit. Det andet kører med fænomenele underskud og holdes kun i live, fordi forsikrings selskaber har en langsigtet interesse i måske at få forsikringer placeret på dette område. Det er derfor proportionsforvrængning, og jeg mener også, at det hviler på et forkert syn at tro, at man via patientbetalte sygehuse kan klare det problem, som virkelig er alvorligt for mange mennesker, nemlig at de ikke kan få behandlet deres sygdom i tide.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det sidste, hr. Svend Auken sagde, er jo netop et udtryk for – som hr. Peter Brixtofte også var inde på – markedsmekanismen: Lad falde, hvad ikke kan stå, og det kan hr. Svend Auken da ikke have noget imod. Det kommer i øvrigt ikke Folketinget ved, om der er et privat hospital, som ikke kunne klare det. Det er jo netop det, som er forskellen på hr. Svend Aukens og min opfattelse.

Men ellers vil jeg gerne sige til hr. Svend Auken: Der er ikke så stor forskel, når alt kommer til alt. Desværre ender det nok med, at Socialdemokratiet, Venstre og De Konservative finder sammen om finanslov, dagpenge osv.

Men det, som kaldte mig herop, var egentlig hr. Lykketofts spørgsmål, for det er jeg nemlig også meget interesseret i, og jeg vil meget bede hr. Peter Brixtofte eller andre om at svare: Når man har indgået et forlig vedrørende overførselsindkomsterne, som Fremskridtspartiet var imod, fordi vi syntes, at det gik ud over folkepensionisterne – man beskriver i virkeligheden folkepensionisternes stigning – er der så intet mere at gøre? Jeg kan ikke rigtig se, hvor invi-